

lem eller noget andet æret Medlem i Stand til at gøre. Til syvende og sidst maa jeg meget beklage, at jeg har sagt, at ærede Medlemmer vil have dysset Sagen ned. De vil ikke dysse Sagen ned, de vil bare have Ro om den.

Justitsministeren (Zahle): Det, der sker i denne Sag, er, at den ærede Forslagsstiller bestandig mistænkeliggør Forholdene, saaledes at den, som ikke hørte andet, end hvad det ærede Medlem har at fremsætte, maatte tro, at der stadig var noget i Vejen med Straffeanstalten i Nyborg. Det ærede Medlem siger, at der skal strøs Sand paa. Nej, der er ikke noget at strø Sand paa, der er ikke noget at skjule her. Men enhver Sag maa en Gang have en Ende, og denne Sag blev afsluttet i September 1916, efter at der var givet det ærede Medlem Lejlighed til at gennemgaa Sagens Akter, hvad han imidlertid paa det Tidspunkt ikke ønskede at gøre. (*Fraenkel:* Ikke ønskede? Jo — skal vi ikke sige: ikke kunde!). Men naar Sagen var det ærede Medlem saa magtpaaliggende, kunde det ærede Medlem dog nok have lagt noget andet Arbejde til Side for at beskæftige sig med denne Sag. (*Fraenkel:* Nej, det kan man ikke altid). Saa kunde det ærede Medlem have faaet Lejlighed til at gennemgaa Sagens Akter, inden der blev truffet Afgørelse i Sagen. Det var i 1916. I 1917 fik han nedsat et Udvalg, som havde Sagens Akter i to Maaneder, men endnu fandt det ærede Medlem ikke Tid eller Lejlighed til at sætte sig ind i Sagen. Det var selvfølgelig ogsaa, fordi det ærede Medlem ikke kunde — det tvivler jeg ikke om. (*Fraenkel:* Ja, det er rigtigt). Nu kommer det ærede Medlem igen tredje Aar om den samme Sag, som een Gang er afgjort med Enstemmighed, i fuldkommen Overensstemmelse mellem alle dem, der har haft med den at gøre, og det ærede Medlem har ikke det svageste Holdepunkt for, at der er nogen Fejl i Sagens Afgørelse. Hvad skal det saa til Aar efter Aar at blive ved at fremdrage denne Sag?

Forslagsstilleren (Fraenkel): De stadiige Gentagelser fra den ærede Justitsministers Side nøder ogsaa mig til at gentage. Nødvendigheden for at tage denne Sag op igen ligger ganske simpelt deri, at det er umuligt at lade være. Naar man har noget parlamentarisk Begreb, kan en Sag, hvor Mennesker kommer og

beklager sig over, at der er sket dem Uret, ikke afgøres ved at man siger: Vi vil ikke have Sagen frem igen; der skal være Ro om Sagen nu. Nej, vi vil undersøge Sagen fra parlamentarisk Side, optage en selvstændig Undersøgelse af, hvorvidt der er sket vedkommende Uret eller ej. Men i øvrigt kender jeg en anden, som har haft noget med denne Sag at gøre, og om hvem jeg positivt ved, at der er sket ham Uret. Om disse ved jeg det ikke, men det vil vise sig, naar Sagen er gennemgaaet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Forslag til Beslutning om Nedsættelse af et Udvalg paa 15 Medlemmer til Undersøgelse af en i 1916 afsluttet Sag mod forskellige Funktionærer ved Nyborg Straffeanstalt

vedtoges enstemmigt med 93 Stemmer.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Statens Overtagelse af Esberg—Nordby Færgeri.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1546; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 95).

Ordføreren (J. Andersen): Jeg haaber ikke, at der skal blive sagt saa meget om denne Sag som om den forrige. Udvalget har ikke fundet, at der var ret meget at sige om den, men er hurtig blevet enigt om at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Der blev ved første Behandling spurgt om forskellige Enkeltheder Sagen vedrørende, og vi har i Udvalget haft et Samraad med Ministeren. Denne har givet os de Meddelelser, som ønskedes, og derefter er alle Partier enedes om at indstille Lovforslaget, som det her foreligger, til uforandret Vedtagelse, og jeg har kun paa Udvalgets Vegne at anbefale Forslaget, idet vi ikke har mere at sige derom, end der er sagt i den korte Betænkning, som er afgivet.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget og dets Overgang til tredje Behandling
vedtoges uden Afstemning.